

Ik heb u eerst eens gebeld om te vragen wat de BPOC2020 precies inhield en wat u dacht te kunnen bereiken. Want voor mij lag het niet voor de hand om een verklaring af te leggen bij een commissie van burgers waarvan het mij niet duidelijk was of het zin had om mijn verhaal bij te doen.

Toen ik de eerste verklaringen bij u op de website zag herkende ik zo veel dat ik het toch gedaan heb. Aan de ene kant was ik opgelucht dat ik niet de enige was die heel veel moeite heb met hoe het er binnen het korps aan toe gaat. Aan de andere kant vind ik het beangstigend.

Ik vind het beangstigend dat ik deel uit maak van een korps dat niet alleen meewerkt aan het agressieve optreden zoals dat al maanden aan de gang is maar er ook volledig achter lijkt te staan.

Het zijn geen incidenten meer maar is georganiseerd op een manier die laat zien dat hier over nagedacht is. Ook de reactie van het korps naar buiten toe wanneer er kritiek te horen is uit de samenleving is steeds hetzelfde. Of alles wordt gebagatelliseerd, of een klein deel wordt toegegeven en dat wordt dan intern onderzocht. Maar de uitkomst daar horen we dan niets van.

Zoals ik u al zei herken ik veel van wat mijn collega's u vertellen. De agressie, intimidatie en discriminatie zowel intern als extern komt zoveel voor dat je niet meer kan zeggen dat het incidenten zijn.

Op een bepaald moment ging ik aan mijzelf twijfelen. Zag ik het wel goed? Hadden die mensen die klachten over geweld door de politie indienden het niet aan zichzelf te danken? Stelden die mensen zich niet aan wanneer ze het hadden over discriminatie? Je moet toch ook tegen een grapje kunnen wanneer ze het over je huidskleur hebben?

Het goedpraten van dit soort dingen wordt een gewoonte. Ik ging er zelf in geloven. Want iedereen deed het, dus wanneer ik twijfelde zocht ik het bij mijzelf? Totdat ik de verhalen van mijn collega's op uw website zag. Het was een opluchting om te zien dat ik niet de enige ben, dat het niet aan mij ligt.

Tegelijkertijd legt het een enorm probleem bloot. Want we zijn niet zomaar een organisatie of een bedrijf waar van alles mis is. We zijn de Nationale Politie. Problemen binnen het korps hebben rechtstreeks invloed op de veiligheid van de samenleving. En wanneer die problemen goedgepraat worden weet je zeker dat het alleen maar van kwaad tot erger gaat.

We moeten voor veiligheid zorgen en voor rechtvaardigheid. Wanneer we dat verzaken en het probleem structureel is zijn we als maatschappij af aan het glijden. Dus behalve opluchting ben ik vooral bang. Want het lijkt erop dat de korpsleiding er voor kiest er niets aan te doen. Daar word ik bang van.

Ik zie zoveel herkenbare dingen van collega's uit andere eenheden tussen de verhoren op uw site dat het lijkt alsof dit in heel het korps hetzelfde is. En wat ik ook herken is dat het sinds de coronamaatregelen van kracht zijn geworden opeens allemaal veel sneller gaat en dat

niemand zich nog schaamt om al de regels die we tijdens onze opleiding hebben geleerd overboord te kieperen. Regels over integriteit en onkreukbaarheid. Regels over het toepassen van geweld, over het iedereen gelijk behandelen. Regels over respect en dienstbaarheid. Ieder keer weer wanneer ik een nieuw verhoor lees keert mijn maag zich om. Omdat ik het herken en precies hetzelfde meemaak. En omdat ik bang was dat het niet meer goed komt en de organisatie blijvend veranderd. Dat zou betekenen dat ook de maatschappij blijvend veranderd, en met die gedachte kan ik niet leven.

Dat zoveel collega's bij u aan de bel trekken geeft mij meer wat hoop.

April 2021

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses